

искашь, Керо, да ти заплатъ. Какво искашь? Продумай! Макаръ Златка и да бѣше научена сѣ съ ругане да ѝ приказватъ, този пѣтъ по-много отъ сѣкога ѝ домѣчнѣ, сѣкашь че камъкъ паднѣ на гърдытѣ ѝ. Тя сѣ насылзены очи поглѣдва майка си, завчасъ скрива сетнѣ въ рѣще лицето си и сѣ полвинѣ духъ едвамъ изрича тѣз думы: „Дай ми сама, дай ми двѣ таквизъ цалувкы, каквыто давашъ на брата ми вынѣги.“

Владимирица каменно сърце не носяла: дщеринытѣ ѝ думы силно я стрѣлнали, замървената нейна майкина обичъ пламнала; зема малката си дщерка на рѣще, прегръща я, стисва я и я обсипва съ цалувкы. Златка, за първи пѣтъ помилвана, колко са радвала, колко са милквала, не може са описа. Тя цалува майка си по устата, по очитѣ, по косата, по дрехытѣ. Любенѣ, който не бѣше мразилъ Златка никога, смѣси съ нейнытѣ цалувкы и неговытѣ си. Тогази са разлѣ у тѣхъ голѣмо добруване, което не трая само презъ нея минута, но за презъ цѣлъ животъ останѣ. Любенѣ не завидѣ дѣто като него и сестра му обикнахѣ, ёще зарадва са твърдѣ много за това. Тази негова братска обичъ не останѣ безъ заплата. Добрата му душа бѣше са малко развалила отъ майкина слабостъ и заслѣпя-